

У^{Олесь}
ЛьяНенко
ЖІНКА ЙОГО МРІЇ

Роман

Харків
«Фоліо»
2012

1

Птаха повзла по синьому, зі срібним відливом склі, чорним розчавленим тарганом. Лада напевне глянула у вікно і побачила там цю пташу, а ще мокру березову гілку, і здивувалася, що та тремтить. О, це від холоду. Суто у традиціях минулого, без народницького нальоту. Печально. Але ця думка, коротка, як політ мухи, вилетіла за якісь там межі. Вона потягнула до себе два роздвоєні кінці оголеного дроту; подумки Лада вирішила, що це зміїне жало зради, і поклала в рота. Зараз він увійде, ввімкне, і — все, — вона розтане тихо, тихо, як її ніжна і печальна любов. Але тихо не відбулося. Увійшов син і дійсно увімкнув. І Ладу трусило хвилин п'ятнадцять, і не тільки: з неї валив смердючий дим, а волосся піднялося дибки. Нарешті син додумався відімкнути вимикача, і вона впала на підлогу, обм'якла, випустивши всі можливі екскременти під балдахін шовкового халата. Син тремтячою рукою набрав номер і викликав «швидку». Але «швидка» вже нічим не зарадила.

Лада, з одкушеним язиком, вилізлими очима, з неправдоподібно синім обличчям, була мертвою. Чому вона вибрала

саме таку смерть, нам лишається тільки гадати. Чоловік стояв якусь хвилину перед дверима, а два мовчазних послужливих охоронці очікували. Нарешті він відчинив двері і пішов кімнатами, наче тхір нюхаючи повітря. На самому кінці, у літній кімнаті, обличчям його пройшов подив. Він відчув неприємний запах, запах, який не жив у цьому домі, але досить знайомий і близький, щоб там оселитися. Ну й ідіотка, подумки вилаявся він і увійшов, не міняючи виразу на обличчі. Потім він повернув голову і навіть не подумав дотягнутися до кишені, де тепло покоївся мобільний телефон. Це була його таємна пристрасть, і чоловік Лади її приховував, про це знала покійниця. «Я люблю його як собаку, відданого і вірного собаку», — говорив він, облизуючи кінчик «Корони», похлебуючи п'ятизірковий вірменський коньяк, інакшого він не пив. Дурна звичка у вишуканому суспільстві, хрусткому «Версаче», «Кевін Кляйн», «Пако і Рабана». Все в його чіткій і світлій, як срібло, свідомості називалося мотлохом.

Можливо, тому, що долі їхні були такими схожими, вона подекуди, як говорять жінки, місцями розуміла його. В обох серце заходилося, коли на зеленому моріжку з-за темного віконця «хаммера» вони бачили корів, кіз, перекошені церкви, котрим поталанило менше, ніж столичним златоглавим храмам. Але зараз він думав, звісно, не про купи паруючого гною, і навіть не про те, що життя цій дурепі можна було обірвати жменею сильнодіючих пігулок, яких у домі вистачало по саму горлянку. Ні, його думки діставалися висот власних почуттів, і чоловік фізично відчував, як у нього зла-

зить надшкірний шар, наче з посинілої від гангрени ноги, щось близьке і відразливе водночас. Саме так він думав. Вона не знала світу, погоджувався він, думаючи про неї, як про живу, але сама її поява у його житті опускала його на дно світу. Лада відтіняла його, як щось потворне — ще потворніше.

З цими думками він усівся у вітальні неправдоподібно червоного кольору, зі шкіряними надутими іспанськими диванами і кріслами, закурив сигару, й охоронці, розуміючи, подали пляшку коньяку, нашаткований рівно лимон. Він потягнувся до свого вірного мобільного телефону, старої моделі, але дійсно надійного, наче собака. Відчував він себе легко й упевнено, як ніколи у житті. Але стара звичка психолога напустила на нього досить вправну міну горя і скорботи, таку, мовби він один лишився на оцій землі, сам. Він подумав про зелені, майже сині сосни, а надворі противно шкварчав мокрий сніг під шинами авто. Йому завжди було затишно у «хаммері», але так, як зараз, з мертвою жінкою через три кімнати, йому ніколи не було чудово і легко. Він відсьорбнув коньяк, дуже голосно, потягнувши своє плямкання по всьому будинкові, і кремезний, з селянською пікою охоронець підступив до нього і простягнув трубу.

— Ні, — коротко сказав він і подивився на мокрих птахів, що висіли на гілках липи, і вирішив її спиляти — тому що ця липа лякала Ладу. Він навіть дозволив собі здивуватися, але потім повільно обернув голову і приязним повільним голосом сказав охоронцю:

— Зателефонуй і скажи йому сам. Мені немає ніякої охоти, — і він облизнув отерплі губи з важкими жовтими краплями коньяку. В житті немає нічого важливішого за початок. Середина — діло відносне: можна навіть не дотягнути. А оскільки середина, як і вік, прісна, кінець непередбачуваний, а тому темний і невизначний, і золотий. Випроставши у вибіральної прямої кишки, так часто вирішувала на протигагу йому Лада. Він так і лишався все життя у її розумінні «він», без імені, з купами нагород, з купами посад і ще більшими шаленими грошима. Але це його не злило, навіть не бісило, навіть не займало. Він думав інакше, і Ладі не дістатися тих висот, до яких він дотягувався навіть за коньяком і кавою. Як і кожна жінка, Лада наділяла кожним словом усе, що діялося, рухалося і пульсувало навколо. А це вже йому не подобалося.

Саме про це він зараз думав, вивчаючи нерухомим поглядом завиток італійських шпалер. Так, у нього погляд людини, що вирішила все. Ця людина, він саме, забралася так високо, так низько, чи важко, чи легко, на свого щабля у всезагальному сідлі, і ясно усвідомила і вирішила, що саме там добре знаходиться і нічого не вивчати, нічому не давати назву, бо все і так давно вираховане, з ним і без нього. Проте це було своєрідною помстою перед тим, що з ним зробила Лада. Принаймні зараз він спокійно міг перенести всю тяжбу життя на віко її труни, котре все витримає. І по-своєму мав рацію.

Лада умудрилася сховати своє минуле і своє майбутнє у чорних водах невідомості. Здавалося, він знав її веснянкува-

тою рудою дівчиною, з яскравими очима, з урівноваженими, зовсім не манірними рухами; знав її батьків, з важкими руками колгоспників і хитрими очима дрібних завидників та злодіїв. Але Лада паралельно не походила на своїх батьків. Він, від таких небажаних думок, навіть пересмикнув ногами. Проте він і зовні, і внутрішньо знаходився у стані рівноваги та спокою. Але щось його насторожило. Повз нього пройшов лікар, кілька міліціонерів у мішкуватій уніформі, але він провів їх поглядом, поворотом голови, пригубив коньяк, лише змінив свою точку погляду на пузатого бронзового янгола, що натягував лука і зараз видався йому символом чогось жахливого, але не того, що трапилося в реальному житті. І це його трохи заділо. Потім насторожило. Тому, що він не міг усидіти на місці. Тому, що бронзовий янгол дивився на нього і напинав лука. І його це насторожило. І легкими кроками, підшаркуючи лівою ногою, він пішов у кінець кімнати, по ходу потягуючи ніздрями повітря. Так, це справді був запах, запах був причиною його роздратування. Так, запах, але ані причини, ані джерела цього запаху він не міг визначити. Цей запах, на його диво, ударив не по ніздрях, а по очах, засльозивши рогівку, так, саме по очах; а потім він відчув, як запахи шпарко побігли сірими каналами мозку, вибухнули у голангулах і захолинули там чорною однорідною масою. Запах так і залишився там, великим чорним каменем. Але і наприкінці кімнати, під червоне дерево, з важкими брунатними портєрами, він уловив, порвавши плівку буденних запахів, знак того, що ніяк не може позбутися жінки.

Зараз його покличуть, але і цього йому не хотілося. Співчутливі погляди не найкраще, а осудливі можуть зіпсувати настрої на цілий день, так, саме те, коли ти можеш і зараз хочеш думати про неї що завгодно: за коньяком, у розмовах колеґ, з товаришами, її і його, і відчувати себе причетним до чогось. Так, саме наче повторилася його юність, і молодість побігла промінням зморщок, разом з хмільним кайфом таємниці. Запах став рідким і розтікався широкими каналами його тіла, він хотів уголос додати щось про душу, але це було настирне табу, спеціально нав'язане, а зараз, упродовж стількох років, воно набуло сталої і твердої звички, що душа — це з розряду студентської балаканини, з прищавими лобами, запаленими залозами і блискучими, перевернутими не до землі, а до неба очима.

Саме цим він пишався. Саме це він ставив собі у заслугу, чого Лада ніяк уперто не хотіла розуміти: він став частиною цього світу, видавлюючи поступово з себе зачучверілого селяка, з колгоспним минулим і минулим більше пафосним, але він уже відійшов від того берега, тому ніколи не хотів згадувати діда, а ще більше сестер, котрих йому довелося перевербовувати, оббивати пороги і багато інших неприємних хвилин. Він надто був далеким для цього. Усе було зроблено без нього і досить акуратно, щоб комар носа не підточив. Але після кількох років він відчув, що дійсно дивиться у порожнє небо, і та його частина, що десь залякала у переляці над зовсім банальними речами, зараз не більше анахронізму. Йому зробилося до тупого все відомим, знайомим,

а значить, обридливим. Так, більшість його родичів були діячами ще тієї республіки, хоча особливого такого він у цьому не бачив: не він один такий. Саме це зараз він відчував стосовно Лади.

Запах гару, що снував тонкою пелериною з кімнати в кімнату, навіть не переслідував його, а доводив, що вона десь поруч, зовсім поруч: або лежить у білому махровому халаті, з пропаленим сигаретою ліктем, з накрученими по-міщанському бігуді, і теплий здоровий рудий кіт вештається біля її ніг. Він зовсім не відчував ані втрати, ані втоми, що слідує за померлою близькою людиною, і це зовсім нічого не означає: любив ти ту людину чи вона тобі була байдужа, як останній трамвай, коли у тебе є гроші на таксі. Тоді він пройшов ще кілька кімнат, тьмяних, з дивним оксамитовим порцеляновим відсвітом, і йому щемко захотілося сигари і коньяку, але він розумів, що при людях такі речі неприпустимі, правила людського етикету, котрими він усе життя гребував, стискали, наче галстук від «Габана». Велике малинове сонце в останній кімнаті завалилося у вікно з потоком нових запахів, і йому зробилося нудотно.

— Пане генерале, — почув він голос.

І невимовно красивий голос секретарки Лади несподівано повернув усе спочатку: перша кімната розвернулася іншим боком, друга несподівано наповзла на першу, третя витягнулася, наче під перископом, таким робом пускаючи червоного золота світло з останньої кімнати всією площею. І він стояв на сірому бетоні, під синім неправдоподібно оксамитовим не-

бом, з білими літаками на ньому, і тихий гуркіт ласкаво лягав на землю, а її рука була поруч. Тоді його горло стиснули спазми, і він зрозумів з печаллю, що він буде думати про неї, як про порожнє небо, тобто її не буде, і нічого у світі не зміниться. Найдурніше те, що він сам ніколи не зміниться, хоча зараз ця думка настирно терзала його, починаючи від паху, і біла у скроні. Так, зараз він відчув лихий сексуальний голод, так, як це виходить з жінками під час чужої смерті. У нього закрутило у паху, солодко засмикало під ложечкою, і тільки тупі удари у скроні, що розтяглися лапами павука від тім'я, показували, що об'єкт його не існує або зовсім далеко.

Так, він зараз стояв посеред малинової, у світлих тонах кімнати, і зовсім реально запах паленого людського м'яса лоскотав ніздрі. Проте сексуальний голод у нього не втихав. Це починало непокоїти. Він непомітно провів погляд на спину і задок секретарки, котра стояла біля вікна, стояла боком, і зараз упіймав себе на думці, що взагалі не пам'ятає її обличчя, окрім важкого, з двома складками на кутиках рота, але рота далеко не сексуального. І запах, той, що зародився у нього в мізках, почав пробиватися до того, що висів важкими міазмами серед плюшевих ведмедиків, панд, колі й ляльок Барбі. Аби тільки не заходив син, пройшло в голові, і це було б зовсім непристойним. Так він подумав, але що в тому було непристойним, то напевне знала Лада і він сам.

— Пане генерале, — повторила секретарка і повернулася до нього обличчям. Він побачив її важкі груди, маслинові очі, витончені руки, з дорогим, майже як у його Лади, мані-